

Bortgang fra Rationeringen, betyder ikke blot, at man vil fremtvinge en højere Pris paa Flæsket, men betyder ogsaa ganske simpelt, at Flæsket ikke vil komme til de mindre bemidlede Hjem. Derfor er, saa længe Flæskeproduktionen er saa lav, som Tilfældet er nu, Rationering en Nødvendighed, Rabatmærker alene gør det ikke.

Det ærede Medlems Tanke maatte altsaa være Rationering plus Rabatmærker til dem, som det ærede Medlem mener skulde gøre sig fortjente dertil, men jeg beder det ærede Medlem overveje Betydningen af, at man trækker nogle frem og giver dem fremfor andre. Jeg kender ikke Indtægtsforholdene for Tiden i Hovedstaden, de foreligger endnu ikke belyst; det sidste, jeg har kunnet se, er Indtægten i Aaret 1917. Af 151 000 Skatteydere var der 142 000, som havde en Indtægt under 6 000 Kr., og 130 000, som havde under 4 000 Kr. Lad nu dette Forhold være forbedret adskilligt, lad det være forbedret saa meget, at der maaske kun er 110 000, som har under 4 000 Kr. — jeg tror, at dette er meget højt beregnet —, det ærede Medlem vil da se, at for langt den største Del af Befolkningen ligger Indtægten saaledes, at Ugeindtægten ikke er over 60—70 Kr., og disse Foranstaltningers Bortfald vilde derfor betyde, at man berøvede alle disse Mennesker mindst en Uges Indtægt. Jeg skal med Interesse høre paa, hvilken Ordning det ærede Medlem kan tænke sig for Flæskets Vedkommende, men jeg henstiller meget indtrængende til dette Ting ikke at tilvejebringe eller søge fremtvunget en Ordning, hvorved faktisk den vanskeligst stillede Del af Befolkningen her i Byen intet Flæsk faar. Jeg beder indtrængende om, at man ikke stiller sig saaledes, at man tror, at alle har det godt, naar man selv sidder paa Flæsket. I dette Forhold er Landboerne jo saaledes stillede, at de kan forsyne sig med Flæsk efter Ønske, og deri forekommer der mig at være en Opfordring til dem til at søge tilvejebragt en Ordning, hvorved man ikke unddrager den øvrige Del af Befolkningen Flæsk. Men, som sagt, jeg skal med Opmærksomhed høre paa, hvad det ærede Medlem fra Bjerre vil kunne foreslaa. Hvis en rimelig Ordning kan tilvejebringes, skal jeg selvfølgelig ikke staa paa, at det kun kan være den Ordning, som Venstre sidst var med til at understrege, der nu opretholdes.

Overhovedet maa jeg haabe, at alle de udmærkede nationaløkonomiske Teorier, som er førte frem her i Dag, ikke giver

sig Udtryk paa den Maade, at man, naar man f. Eks. siger, som det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt (Korsgaard) sagde, at det gælder om at sætte Levedofden ned, begynder med at ville sætte den ned for dem, som har allermindst at leve af. Jeg har tidligere sagt, at Undladelsen af at gennemføre Foranstaltninger her vil ikke komme til at spare Staten for noget, fordi Kravet vil komme igen paa anden Maade. Jeg tager blot et Eksempel som Alderdomsforsørgelsen. Alle de, som lever af Alderdomsforsørgelsens smaa Beløb, hvorledes vil de blive stillet i det Øjeblik, man gaar til i væsentlig Grad at ville forhøje Levnedsmiddelpriserne? Saaledes, at de simpelt hen ikke kan eksistere, og det offentlige maa da betale det samme paa en anden Konto.

Med Hensyn til Tjenestemændene, om hvilke det blev sagt af det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt, at de havde faaet det højeste, der kunde gennemføres her, og at det var beklageligt, at Københavns Kommune derefter havde gjort Overbud for sine Funktionærers Vedkommende, skal jeg blot sige, at man her er stillet saaledes, at man har bevilget disse Tjenestemænd et Dyrtidstillæg paa 702 Kr., tror jeg, det er, som bliver at udbetale i Perioden Oktober—Marts, og efter Marts skal man derefter gaa til et Tillæg eller Fradrag i Dyrtidsperioden paa 54 Kr. pr. Portion. Den Gang man vedtog dette, tillagde man altsaa Dyrtiden en saadan Vægt, at en Stigning i Dyrtidspriserne paa 3 Kr. burde give sig Udtryk i en Forøgelse af Dyrtidstillæget paa 54 Kr. Jeg gør opmærksom paa, at det gjaldt Tjenestemændene helt op til de øverste. En saadan Vægt tillagde man et Beløb af 54 Kr., og hvad det ærede Medlem for Ærø-Faaborg (Sporon-Fiedler) talte for, kunde i sin yderste Konsekvens betyde Berøvelsen af 70 Kr. for en tilsvarende Familie. Derfor maa man kunne forstaa dette, at hvis man faktisk gaar til at forringe Levevilkaarene for de lavere Funktionærer, fremkalder man det, som vi dog alle maa søge at forhindre.

Jeg mener, at Staten er i sin gode Ret til at afslaa en Genoptagelse af Lønspørgsmaalet, at en Henviisning til, hvad Københavns Kommune har gjort, ingen Betydning har for Staten; men saa maa Staten ikke selv svække sin egen Modstandskraft ved at give de andre Argumenter i Hænde. Derfor er det ikke, som det ærede Medlem fra Bjerre sagde, en Appel til Utilfredsheden og de misfor-